

Hồi 19

Quái vật, hoàng hậu, cây đồng tiền

Trong vô thức, bên tai chợt văng vẳng nghe có tiếng lạnh lạnh:
- Cây đồng tiền... Cây đồng tiền...

Thoáng chốc, chàng cảm thấy tiếng nói ấy ở rất gần, rồi “bùng” một tiếng, dường như chàng bị rớt vào trong một lu bột, tuy mắt hoa đầu choáng, mà không hề thọ thương, nhưng mũi miệng thì hít vào rất nhiều bột trắng.

Bấy giờ các chấn động đã chấm dứt, chàng nhận ra mình đang nằm trong đống bột mềm mịn, nhưng nóng khủng khiếp, liền tung mình lên cao những mấy trượng và mở mắt ra nhìn. Cảnh vật xung quanh rất lạ thường, tưởng chừng chàng đã lọt vào một thế giới khác.

Đó là một vùng đất nguyên thủy với vô số tảng đá hình thù kỳ quái, bên trên phủ một lớp rêu xanh như nhung. Dưới đáy những tảng nham thạch có rất nhiều cây nấm hình cánh dù, có lẽ đó chính là linh chi.

Một con anh vũ to, lông đỏ như máu, đậu trên một ngọn cây thấp, hướng về Nhạc Quần cất tiếng lạnh lót:

- Cây đồng tiền! Cây đồng tiền! Xem ai kia!

Nhạc Quần ngó người nghĩ:

- Ai tên là Cây đồng tiền vậy? Nó nói chuyện với ai thế nhỉ? Chẳng lẽ nói với mình hay sao?

Chàng lớn tiếng nói:

- Anh vũ nói chuyện với ai vậy?

Đại anh vũ ré lên:

- Cây đồng tiền! Cây đồng tiền!

Nhạc Quần lắc đầu cười gượng, đưa tay phủ bụi đất bám trên mình và thầm nghĩ:

- Mình tuy không bị ngã chết, e rằng cũng sẽ chết đói, chẳng rõ nơi này có lối ra hay không?

- Tiều Hồng, mi nói chuyện với ai đó?

Một giọng nữ vọng ra từ sau một tầng đá. Nhạc Quần mừng rỡ thầm nghĩ:

- May quá, ở đây có người, vậy là hẳn phải có lối ra!

Ngờ đâu khi trông thấy người ấy xuất hiện từ sau tầng đá, Nhạc Quần kinh ngạc, thì ra ở nơi đây không chỉ có một người. Người mới xuất hiện hiển nhiên không phải người vừa lên tiếng, bởi đó là một đại hán mình trần trùng trực, quần ngang lưng một mảnh vải rách, chúng tỏ y đã ở đây rất lâu. Y có bề ngoài hết sức xấu xí và dữ tợn, mái tóc dài phủ kín vai.

Quái nhân trợn trừng đôi mắt lơ lơ, chậm chậm đi về phía Nhạc Quần, bộ dạng ghê rợn hơn cả cương thi. Bởi tròng mắt trắng nhiều hơn đen nên Nhạc Quần không dám khẳng định có phải y đang nhìn chàng hay không.

Có một điều kỳ lạ là thân hình quái nhân kềnh càng như thế, nhưng dáng đi lại hết sức ẻo lả tha thướt, hết như phụ nữ.

Khi còn cách Nhạc Quần chừng hai trượng, quái nhân hé mở chiếc miệng to rộng, thỏ thẻ hỏi:

- Người là ai?

Nhạc Quần sững sốt lùi sau một trượng, toàn thân sồn gai ốc. Quả là gặp ma quỷ rồi! Thì ra giọng nói của quái nhân giống hệt như của phụ nữ và cũng chính là tiếng người đầu tiên chàng nghe thấy khi này.

Nếu đúng với con người, lẽ ra tiếng nói lẽ ra phải rất thô mới đúng.

- Người là ai?

Quái nhân nhận thấy Nhạc Quần không trả lời, dường như đã nổi giận, hai tay nắm chặt, bấp thịch lên xuống như chuột chạy. Nhạc Quần đã thụt lùi đến miệng hố, không còn lui được nữa, gằn giọng quát:

- Người là ai?

Quái nhân gầm gừ không đáp, vẫn chậm chạp tiến tới gần.

Bỗng con đại anh vũ ré lên:

- Cây đồng tiền! Cây đồng tiền!

Nhạc Quần ngơ ngẩn:

- Anh vũ, ai là cây đồng tiền?

- Y là cây đồng tiền!

Đại anh vũ chữa mở về phía quái nhân kêu to:

- Hoàng hậu! Hoàng hậu! Cây đồng tiền!

Nhạc Quần ngơ ngác:

- Ai là hoàng hậu?

- Y là hoàng hậu! Y là hoàng hậu!

Nhạc Quần không còn đủ thời gian để suy ngẫm lời nói của con đại anh vũ, bởi lúc này quái nhân chỉ còn cách chàng không đầy hai trượng nữa, chàng thò tay vào bọc, cũng chẳng rõ mình đã lấy ra vật gì, vung ra ném thẳng vào mắt trái quái nhân.

Khoảng cách hơn một trượng, ra tay là đến đích, hơn nữa Nhạc Quần trong con kinh khiếp đã dùng đến mười thành công lực, ánh vàng lóe lên ngay trước mắt trái quái nhân.

Chỉ thấy quái nhân nhẹ nhàng phẩy tay, “keng” một tiếng, vật nọ đã bị đánh rơi xuống đất, còn y không hề thọ thương. Nhạc Quần nhìn kỹ, liền giật mình kinh hãi, bởi vật đó chính là chiếc đồng tâm kết do tỳ nữ của Đại công chúa trao cho khi giải cứu chàng.

Chàng nghe lòng vô cùng hổ thẹn. Vật đính ước của Phụng Hoàng công chúa đâu thể để mất được.

Chàng chậm chậm di chuyển sang trái theo hình vòng cung, toan nhặt lại chiếc đồng tâm kết. Quái nhân cũng di chuyển theo, đôi mắt trắng dã không hề động đậy.

Nhạc Quần lúc này chỉ còn cách chiếc đồng tâm kết chừng hơn một trượng, và quái nhân nọ cũng cách độ bảy tám thước. Chàng vụt lao tới nhanh như sao sẹt, vươn tay chộp lấy đồng tâm kết.

Quái nhân nọ giờ mới trông thấy chiếc đồng tâm kết liền hú lên một tiếng lạnh lạnh, vung tay nhắm đỉnh đầu Nhạc Quần chộp tới.

Nhạc Quần cảm thấy năm luồng chỉ lực nóng rực hướng tới đỉnh đầu, vội nghiêng người lách sang bên ba bước.

Bàn tay quái nhân chộp nhanh xuống, “phụp” một tiếng, năm ngón tay chộp trúng tảng đá vỡ nát, há miệng thổi cái vù, chỉ còn chiếc đồng tâm kết nằm trong lòng bàn tay.

Đôi mắt lơ lơ của quái nhân bỗng khẽ chuyển động. Y ngược mặt ngẫm nghĩ khá lâu, bất chợt cất tiếng hú dài quái dị, mái tóc xõa cũng tự động tung bay.

Tiếng hú ngập đầy bi thương lẫn phần nộ, vang động khắp cả u cốc. Đại anh vũ cũng phải hoảng hốt nhảy lên hỏi:

- Hoàng hậu! Cây đồng tiền! Người làm sao vậy?

Quái nhân dứt tiếng hú liền quay sang Nhạc Quần gần giọng nói:

- Vật này ngươi từ đâu mà có?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Hóa ngoại dã nhân, hà tất can thiệp vào việc riêng người khác, có nói ra thì ngươi cũng chẳng biết đâu!

Quái nhân thân hình nhấp nhoáng, đã đến trước mặt Nhạc Quần. Nhạc Quần vội lùi sau một trượng nữa, song chàng hiểu rõ, nếu vừa rồi quái nhân muốn tấn công mình, e rằng chẳng dễ gì tránh khỏi.

Quái nhân nâng chiếc đồng tâm kết trong lòng bàn tay, gần giọng:

- Ngươi có chịu nói hay không?

Nhạc Quần vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Quái nhân này sao lại nói bằng giọng nữ nhân? Y có quan hệ gì với chiếc đồng tâm kết?

Nhạc Quần chẳng dám khinh suất nữa. Cũng may vừa rồi khi rơi xuống đây, ngọn Quỷ Đầu trượng vẫn không hề rời khỏi tay. Chàng bèn đưa trượng ngang ngực trầm giọng nói:

- Đó là do một vị cô nương trao cho, nói cho ngươi biết thì cũng chẳng ích gì.

- Nàng ta tên họ là gì?

Nhạc Quần vốn tính ương ngạnh, gần giọng quát:

- Ta không nói...

Chưa dứt lời Quỷ Đầu trượng đã vung lên, với mười thành chân lực tung ra chiêu Quỷ khốc thân đào, trượng kinh như bài sơn đảo hải xô tới.

Ngờ đâu quái nhân trợn mắt, thần nhiên đưa vai ra hứng lấy ngọn Quỷ Đầu trượng, "bình" một tiếng, quái nhân không hề nhúc nhích, còn Nhạc Quần lại bị chấn lui một bước, ngọn Quỷ Đầu trượng suýt nữa đã vượt khỏi tay.

Từ khi xuất đạo đến nay, Quỷ Đầu trượng pháp cơ hồ thiên hạ vô địch. Chiêu thứ mười Quỷ khốc thân đào uy lực khủng khiếp đến nỗi ngay một cao thủ tuyệt thế như Tiều Diêu

Quân cũng phải toàn lực ứng phó mới tiếp nổi. Vậy mà quái nhân này lại chỉ dùng vai hứng đỡ, thật khiến lòng tự tôn của Nhạc Quần bị tổn thương nặng nề.

Chàng đinh ninh đấu đối phương có mình đồng da sắt cũng chẳng dám dùng thân thể chống đỡ Quỷ Đầu trượng của chàng. Song đó lại là sự thật. Vậy thì nhất định quái nhân này biết tà thuật.

Nhạc Quần vung vẩy cánh tay phải đau buốt, vừa định thi triển chiêu tuyệt học sau cùng, bỗng thấy quái nhân nước mắt lã lã, gương mặt xấu xí co rúm, trăn trối nhìn vào chiếc đồng tâm kết trong tay.

Nhạc Quần thầm nhủ:

- Chẳng lẽ quái nhân biết chiếc đồng tâm kết này?

Quái nhân gằn giọng:

- Nàng ta tên họ là ai?

- Phụng Hoàng công chúa...

Quái nhân thân pháp nhanh khôn tả, Nhạc Quần chỉ kịp thấy mắt hoa lên thì cánh tay trái đã bị nắm giữ.

Nhạc Quần kinh hoàng vùng mạnh, cánh tay trái đau điếng, chàng quát lớn, tung cước vào hông quái nhân.

Ngờ đâu quái nhân chớ hề đếm xỉa đến. "Bình" một tiếng, Nhạc Quần đá trúng ngay mạng sườn quái nhân, chàng cảm thấy bàn chân tê dại, như không phải của mình nữa.

Đây không phải là một con người. Nếu là người bằng xương bằng thịt thì không thể nào chịu đựng nổi cú đá của chàng.

Mặc dù kinh khiếp đến cực độ, song chàng vẫn không tin, dồn hết nội lực vào cánh tay phải, vung trượng đâm vào huyết Kiên tinh của quái nhân.

Chỉ nghe "phụp" một tiếng, ngọn Quỷ Đầu trượng xuyên qua người quái nhân, bởi dùng sức quá mức bị mất thăng bằng, chàng nhào chúi tới một bước dài.

Và kỳ sự lại xuất hiện. Tuy huyết Kiên tinh bị thủng một lỗ to, song quái nhân chẳng có vẻ gì là đau đớn cả. Một thứ chất lỏng màu trắng theo thân trượng chảy xuống.

Nhạc Quần kể từ khi hiểu biết đến nay từng trải qua biết bao gian hiểm, nhưng chưa bao giờ sờn lòng. Song lúc này chàng cảm thấy mọi nỗ lực đều sẽ chỉ hoài công, bởi quái vật này có lẽ không phải con người.

Đã chẳng phải con người mà lại đi đối phó bằng võ công của nhân loại tất nhiên là chỉ hoài công.

- Quái vật! Thật sự ngươi là con người hay yêu quái?

Nhạc Quần bị khống chế, biết nếu quái nhân không buông tay thì chàng có vùng vẫy cũng vô ích. Thân hình quái nhân cao chỉ bằng nửa Nhạc Quần, y ngược mắt lên nói:

- Bảo là người cũng đúng, là yêu quái cũng chẳng sai! Tiểu tử, chiếc đồng tâm kết này là do Phụng Hoàng công chúa tặng cho ngươi hay ngươi đã giết nàng mà cướp lấy?

- Chính nàng ấy đã tặng cho ta! Quái vật, ngươi có quan hệ gì với nàng?

Bỗng đại anh vũ ré lên:

- Đừng gọi y là quái vật, y là cây đồng tiền, y là hoàng hậu!

- Hoàng hậu?

Nhạc Quần đưa mắt nhìn gương mặt xấu xí và dáng vẻ bất nam bất nữ kia, bất giác rùng mình lớn tiếng nói:

- Súc sinh, mi nói gì mà lếu láo thế? Rõ ràng là một người đàn ông, sao lại là hoàng hậu được?

Đại anh vũ kêu to:

- Bà ấy là hoàng hậu, bà ấy là hoàng hậu!

Nhạc Quần giật mình:

- Bà ấy là hoàng hậu của vị hoàng đế nào?

- Tiêu Diêu Quân! Tiêu Diêu Quân! Thủy Thiên Ngao!

Nhạc Quần sững sờ, rõ là hoang đường. Một vị hoàng hậu lẽ ra phải là một người đàn bà thiên kiều bá mị mới đúng, sao lại là một quái vật xấu xí hung tợn, bất nam bất nữ thế này được?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Ta không tin trên cõi đời này lại có việc quái lạ đến vậy!

Đại anh vũ lại ré lên:

- Bà ấy là hoàng hậu! Bà ấy là hoàng hậu!

Nhạc Quần chau mày:

- Chẳng lẽ Phụng Hoàng công chúa là con gái của bà ấy?

- Không sai! Không sai!

Quái nhân dường như đã hết sức sốt ruột, trợn mắt nói:

- Con gái ta hiện ở đâu?

Nhạc Quần dù không muốn thì cũng phải tin, song quái vật này một thân tà công, chẳng rõ dụng tâm ra sao, vạn nhất có ý đồ xấu, há chẳng nguy hiểm cho công chúa ư?

Chàng nghĩ vậy bèn nói:

- Ta không biết!

Quái vật lắc nhẹ tay, "rắc" một tiếng, vai trái Nhạc Quần liền bị trật khớp. chàng đau đến đẫm mồ hôi trán, song vẫn cắn răng chịu đựng. Chưa bao giờ chàng cúi đầu trước bạo lực, ngay như cái chết cũng chẳng đe dọa được chàng.

- Tiểu Hồng, hãy mang rương báu của ta lại đây!

Đại anh vũ liền vỗ cánh bay vào một khe núi, lát sau ngậm đến một chiếc hộp gỗ vuông vức chừng độ một thước, đặt trên vai quái nhân.

Nhạc Quần rút Quỷ Đầu trượng ra, lúc này tay chàng cũng bị dính vào một ít chất lỏng trắng, hơi sền sệt, hết như máu người, chỉ khác nhau về màu sắc mà thôi.

Đây nhất định là một quái vật! Máu người làm gì có màu trắng! Nhạc Quần thầm nghĩ, trong chốn nguyên thủy này, hàng trăm năm qua không có dấu tích của loài người, cho dù xuất hiện quái vật cũng chẳng có chi là lạ. Điều khó hiểu là quái vật này lại tự nhận là vợ của Tiều Diệu Quân, mẹ của Phụng Hoàng công chúa.

Quái vật lấy hộp gỗ xuống, sờ vuốt một cách trân quý, Nhạc Quần giờ mới trông thấy trên hộp gỗ có viết những chữ rất kỳ lạ, tuy không biết là chữ gì, song tin chắc không phải là Hán văn.

Đại anh vũ bỗng cất tiếng:

- Đây là văn tự của nước Quy Từ ở Tây Vực! Hoàng hậu đã bắt gặp trong hầm đá Đôn Hoàng!

Nhạc Quần lại giật mình, hầm đá Đôn Hoàng ở tỉnh Cam Tiều nghe đâu có hơn bốn trăm tám mươi chỗ, những bức tranh trên vách động nếu đem trải ra trên mặt đất phải dài đến bốn năm mươi dặm, là một nơi cất giấu kinh điển cổ đại, đủ loại và của nhiều quốc gia, số lượng hơn cả vạn quyển.

Nghe đầu khi xưa trong lúc nhiễu nhương, vị tăng nhân giữ động đã bỏ đi, nhưng trước đó đã phong tỏa phòng sách rồi vẽ tranh lên vách. Song vì hang động khúc khuỷu dài hàng chục dặm nên người đời sau không thể nào tìm thấy được.

Thật không ngờ quái vật này lại tìm được tàng thư của nước Quy Từ. Nghe đầu võ học của nước này đi theo một đường lối khác biệt, nhất là phép tu thân và dưỡng sinh hết sức kỳ diệu.

Nhạc Quần đang khi nghĩ cách thoát thân, bỗng nghe quái nhân cao giọng nói:

- Tiểu Hồng, y từ trên kia rơi xuống không chừng Phụng nhi cũng có mặt ở trên ấy. Thật không ngờ lần địa chấn này lại khiến chúng ta ra khỏi đây sau hơn mười năm! Đi thôi, ta hãy lên trên kia xem thử!

Đoạn cấp lấy Nhạc Quần tung mình vọt lên. Nhạc Quần giãy giụa nhưng chẳng tài nào nhúc nhích được, bèn thăm nhủ:

- Cứ đi lên rồi hăng tính! Quái vật này đã nhận là mẫu thân của Phụng Hoàng công chúa, hẳn không hại nàng đâu!

Vách đá cheo leo cao hàng trăm trượng, vậy mà quái nhân chỉ mượn sức bốn năm lần đã leo đến nơi. Cảnh tượng giờ đây đã hoàn toàn đổi khác, tất cả nhà cửa đều sụp đổ, mặt đất nứt nẻ ngổn ngang.

Nhạc Quần biết Đông Hải Ma Ngự và Hoạt Chung Húc không hề chết, song chàng rất lo lắng cho Vô Tâm và nhất là Phụng Hoàng công chúa.

Quái nhân cấp chàng vượt qua những đồng tường ngói đổ nát, cất giọng lạnh lạnh:

- Tiểu tử, Phụng Hoàng công chúa ở đâu?

- Tại hạ chỉ biết nàng có mặt trên hòn đảo này chứ không biết ở đâu, bởi trong lúc địa chấn tại hạ không ở cùng với nàng.

Đại anh vũ võ cánh bay lên cao, bỗng cất tiếng nói:

- Ở ngoài bờ biển! Ở ngoài bờ biển!

Quái vật liền phóng đi như bay. Quả nhiên ngoài bãi biển có rất nhiều người và một chiếc thuyền to, mấy mươi gã đại hán đang chuyển đồ đạc lên thuyền.

Hai cha con Đông Hải Ma Ngự và Hoạt Chung Húc đang chỉ huy, còn Phụng Hoàng công chúa và Lục Bình đứng một bên.

Nhạc Quần toan kêu la, song chẳng tài nào lên tiếng được. Quái vật này chẳng rõ dùng võ công gì mà lại có thể khiến chàng không thể nào phát được tiếng nói.

Sau khi tai qua nạn khỏi lại được trông thấy người yêu bình yên vô sự, Nhạc Quần bất giác nhỏ lệ vui mừng, lòng thầm réo gọi:

- Công chúa ơi! Nhạc Quần này đâu có trở thành tro bụi cũng không bao giờ quên được nàng, vì sao nàng lại bi thương kia chứ?

Thì ra Phụng Hoàng công chúa đang cúi đầu lau lệ, không thấy hai thị nữ đâu nữa, có lẽ đã chết trong cơn địa chấn vừa qua. Giờ đây nàng đang đứng lẻ loi một mình, gió biển thổi tung tà áo, trông hết sức thảm thương.

Quái nhân hét lên một tiếng lạnh lạnh và nhào tới. Đông Hải Ma Ngư nghe tiếng vụt ngoảnh lại, thoáng thấy thân pháp của quái nhân, dường như giật mình vội lao tới cản lại.

Quái nhân chớ hề đếm xỉa đến lão, lao thẳng về phía Phụng Hoàng công chúa. Con đại anh vũ cũng liệng vòng trên không và kêu inh ỏi:

- Đại công chúa! Đại công chúa!

Phụng Hoàng công chúa ngược lên nhìn, song không nhận ra con đại anh vũ. Ngay khi ấy, quái nhân bị Đông Hải Ma Ngư cản lại, lão trầm giọng quát:

- Loài quái vật từ đâu tới? Hãy buông Nhạc Quần xuống ngay!

Đồng thời, song chưởng vung lên, bóng chưởng chập chùng xô về phía quái nhân.

Quái nhân chẳng thèm né tránh, đưa vai hứng lấy. Hai tiếng "bùng bùng" vang dội, quái nhân chững người, song Đông Hải Ma Ngư thì kêu lên thẳng thốt, bật lùi ra sau ba bước dài.

Quái nhân bị đánh trúng mấy chưởng vào vết thương trên huyện Kiên tĩnh, chất lỏng trắng lại rỉ ra, song không hề có vẻ đau đớn, mắt vẫn chòng chọc nhìn vào Phụng Hoàng công chúa và tiếp tục lao tới.

- Đại công chúa! Đại công chúa!

Đại anh vũ vẫn tiếp tục réo gọi, khiến Phụng Hoàng công chúa hết sức lấy làm lạ. Nàng chưa phát hiện ra Nhạc Quần đang bị quái nhân cắp giữ.

Đông Hải Ma Ngư lúc này đã rút cần câu xuống, lại lao tới cản đường quái nhân, đồng thời Hoạt Chung Húc và Lục Bình cũng đã nhận thấy võ công kỳ lạ của quái nhân, vội tiến tới bao vây.

Đông Hải Ma Ngư quát lớn, vung cần câu ra, ánh bạc lấp lánh trước mặt quái nhân như hàng vạn tia chớp. Chiếc dù đen của Hoạt Chung Húc và ngọn đoản kích của Lục Bình cũng toàn lực từ trên cao phủ chụp xuống.

“Bình bình!” Ngục quái nhân lại bị trúng phải một dù và một kích, người lão đảo mấy cái, gãy mất bốn khúc xương sườn, song Hoạt Chung Húc và Lục Bình thì lại ôm cổ tay lẫn ra ngoài xa hơn ba trượng. Khí giới của họ đã vượt tay bay mất, hổ khẩu nứt toác và sung đỏ lên.

Đông Hải Ma Ngư trầm giọng quát, chiếc lưỡi câu ba ngạnh “phụp” một tiếng móc vào sau gáy quái nhân, ra sức giật mạnh, liền cắm sâu vào trong thịt.

Thì ra chiếc lưỡi câu ba ngạnh rất linh hoạt, hễ bị móc vào và giật mạnh thì nó sẽ bấu chặt dần, trừ phi móc đi một mảng thịt, ngoài ra chẳng còn cách nào thoát ra được.

Đông Hải Ma Ngư buông tiếng cười lạnh lẽo, giơ cao cần câu đưa cả quái nhân lẫn Nhạc Quần lên không, gằn giọng nói:

- Quái vật, mi còn không buông người ra...

Ngờ đâu quái nhân đã bị kích nộ, hú lên một tiếng lãnh lói, rùng mình thật mạnh, ngay cả Nhạc Quần cũng bị chấn động đến ngũ tạng lộn nhào.

“Soạt”, một mảng thịt to dính trên lưỡi câu, quái nhân chó hê rên rĩ lấy một tiếng, lại tiếp tục lao về phía Phụng Hoàng công chúa.

Đông Hải Ma Ngư nhìn mảng thịt dính trên lưỡi câu, thừ ra giây lát, đoạn vội lớn tiếng quát:

- Công chúa hãy cẩn thận...

Lúc này Phụng Hoàng công chúa đã phát hiện ra quái nhân đang lao về phía nàng, đồng thời cũng đã trông thấy Nhạc Quần đang bị cấp giữ, nàng kinh hãi hét lớn, vội lùi ra sau vài bước, song lập tức lại nhào tới, bởi Nhạc Quần chính là sự sống của nàng.

Quái nhân bỗng chững bước, chòng chọc nhìn vào Phụng Hoàng công chúa.

Phụng Hoàng công chúa cũng sững người trước vẻ ghê rợn của quái nhân. Nàng chẳng rõ Nhạc Quần còn sống hay đã chết, bởi chàng không hề động đậy.

Thốt nhiên quái nhân ra chiều hết sức kích động dang rộng hai tay, Nhạc Quần liền rớt xuống đất. Quái nhân rống lên:

- Phụng nhi... con không còn nhận ra ta nữa ư?

Giọng nói run rẩy, trong lúc này chỉ còn mỗi mình Nhạc Quần là hiểu được tâm trạng của quái nhân mà thôi.

Đông Hải Ma Ngư vốn hết sức xảo quyệt, biết mình chẳng làm gì được quái nhân nên không dám mạo hiểm ra tay nữa. Lão không hề quan tâm đến Đại công chúa, chỉ chùng mắt nhìn Nhạc Quần, sợ chàng đào tẩu.

Phụng Hoàng công chúa kinh hoàng thoái lui lia lịa, thất thanh nói:

- Người... là ai? Tại sao... bảo ta là con?

Đại anh vũ ré lên:

- Công chúa, công chúa! Bà ấy là hoàng hậu, bà ấy là hoàng hậu.

Phụng Hoàng công chúa lắc đầu, tiếp tục thoái lui:

- Láo, y là quái vật, một quái vật bất nam bất nữ... Mẫu hậu... đâu phải như thế này! Vả lại, mẫu hậu... đã chết hơn mười năm rồi...

Nhạc Quần bỗng hét lớn:

- Tỷ tỷ, hãy lại đây mau, công lực của quái vật ghê gớm lắm!

Tuy chàng nói vậy, song lại lao về phía nàng. Hai người cùng nắm chặt tay nhau, trao cho nhau niềm an ủi và quan hoài tha thiết.

- Phụng nhi!

Giọng quái nhân run run, hai tay dang rộng, chầm chậm tiến gần Phụng Hoàng công chúa.

Phụng Hoàng công chúa hét toáng lên:

- Đứng, đứng! Người không phải là mẹ ta, người là quái vật, tránh ra mau!

Vừa nói, lại vừa nắm tay Nhạc Quần lùi ra xa một trượng nữa. Quái nhân chớp mắt, hai giọt lệ lăn dài, hai bàn tay to bè run rẩy, gào lên:

- Phụng nhi, con không nhìn mẹ thật sao?

Phụng Hoàng công chúa tức giận:

- Quái vật, tránh ra mau! Ta không quen biết người, người nói năng bừa bãi như vậy là với dụng ý gì chứ?

Quái nhân dừng bước, mắt ánh lên vẻ ghê rợn, nghiến răng nói:

- Phụng nhi, thật không ngờ con giống hệt như Thủy Thiên Ngao!

Phụng Hoàng công chúa gần giọng quát:

- Lão! Yêu quái, ngươi dám xỉ nhục phụ vương ta?

Quái nhân xòe tay ra, chiếc đồng tâm kết nằm trong lòng bàn tay, nghiêm giọng:

- Phụng nhi, ngươi phải biết cái này chứ?

Phụng Hoàng công chúa kêu lên sững sốt, quay sang Nhạc Quần nói:

- Quần đệ, chiếc đồng tâm kết tại sao lại nằm trong tay y thế này?

Nhạc Quần ngượng ngùng:

- Tiểu đệ thật có lỗi với tỷ tỷ. Khi nãy tiểu đệ động thủ với Đông Hải Ma Ngư ở dưới địa thất, bỗng xảy ra con địa chấn dữ dội, mặt đất nứt nẻ, tiểu đệ bị rơi xuống, nhưng may mắn không chết và gặp phải quái vật này. Trong lúc vội vàng, tiểu đệ đã móc đồng tâm kết ra sử dụng như ám khí, nhưng bị quái vật đánh rơi xuống đất và bức hỏi do đâu mà tiểu đệ có vật này? Tiểu đệ bèn thú thật, thế là y đã cấp tiểu đệ phóng lên...

Phụng Hoàng công chúa lắc mạnh đầu:

- Quái lạ thật, tướng mạo thì là đàn ông mà giọng nói lại như đàn bà, mà còn tự xưng là mẫu thân...

Quái nhân gần giọng:

- Phụng nhi, con có nhìn nhận mẹ hay không?

Phụng Hoàng công chúa lắc đầu kiên quyết:

- Không, không, mẹ ta lẽ nào lại như thế được? Hãy mau rút đi!

Quái nhân mặt mày nhăn nhúm, mái tóc đen dài không gió mà tung bay, rít lên:

- Con không nhìn nhận ta thật ư?

Phụng Hoàng công chúa sợ hãi lùi sau một bước:

- Nhất định là không! Quái vật, ngươi rõ ràng là sỉ nhục mẫu thân ta, ngươi mạo nhận mẫu hậu là với dụng ý...

Quái nhân hú lên ghê rợn, há to miệng, ném chiếc đồng tâm kết vào và nhai lạo rạo, nuốt chửng rồi gần giọng nói:

- Tiểu Hồng, ta đi thôi!

Đại anh vũ ré lên:

- Công chúa! Công chúa đã làm hỏng chuyện rồi!

Đoạn đáp xuống trên vai quái nhân. Quái nhân buông một chuỗi cười đau xót, đoạn lao ra biển như một cánh hải âu khổng lồ lướt trên mặt nước, thoáng chốc đã mất dạng trong sương chiều nhập nhoạng.

Nhạc Quần và Phụng Hoàng công chúa ngơ ngẩn trông theo, hai người đều biết hành động của quái nhân hẳn phải có nguyên nhân trọng đại, song lại không thể lý giải được.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>